

dets ringe Omraade i Forhold til Kysternes store Udstrækning vilde gjøre det temmelig vanskeligt ad Frivillighedens Veie at samle tilstrækkelige Midler til at skabe et godt Redningsvæsen. Paa den anden Side kan det vel heller ikke negtes, at selv om Conien strakte til, saa vilde dog Beredvilligheden neppe være saa stor i Danmark som i England, hvor Strandingerne foresalde lige udenfor de store Centrer, og hvor en talrig Befolkning sieblikkelig følger Slaget af dem, hvilket virker til Fremme for Godgjørenheden. Da Regjeringen i 1852 slog ind paa at oprette et Redningsvæsen, gik den ud fra det Princip, at man kun skulde etablere Stationer paa de Steder, hvor de forulykede Stibe ikke ved egen Hjælp kunde bjerge deres Besætning. I Genhold til dette Princip blev der den Gang etableret 26 Stationer, og følgende den samme Veie, har man nu i Aarenes Løb forøget Antallet af Stationer, efterhaanden som Erfaringen pegede hen paa, hvor det kunde være rigtig og nyttigt at anbringe nye, saaledes at man nu, naar man tager de forskellige Stationer under Et, i Alt har 39 saadanne, og Anholt skulde nu være den 40de Station. Det, hvorom Spørgsmaalet nu dreier sig, er altsaa, hvorvidt Anholt er det Sted, som staar nærmest for Tour, thi der kan jo ikke være Tvivl om, at man stadig maa arbejde frem, efterhaanden som Erfaringen viser, at der er Trang til en Station paa et eller andet Sted. Spørgsmaalet er altsaa, hvorvidt Anholt er det rette Sted, og jeg tror da, at man i den Retning maa ønske Regjeringen til Lykke med Valget. Der har allerede, da Stationen paa Læsø blev oprettet, været stærk Tale om ogsaa at oprette en paa Anholt, og naar Anholt ikke blev taget i Betragtning den Gang, var det, fordi Strandingerne der ikke havde været saa talrige og paa den anden Side heller ikke saa dødelige som paa Læsø, hvilket ligger i Kysternes og Farvands Beskaffenhed. Ser man imidlertid hen til de 20 sidste Aars Strandinger, da viser der sig to Kjendsgjerninger, nemlig for det Første den — hoavd ogsaa er berørt i Regjeringens Motiver, — at der i de sidste 10 Aar er strandet nogle og halvtredsindstue Skibe ved Anholt, og dernæst den, at der i de foregaaende 10 Aar kun er strandet 35 Skibe ved Anholt. Her er en betegnende Kjendsgjerning, som staar i nøie Forbindelse med den intensive Maade, hvorpaa Skibsfarten efterhaanden mere og mere drives, nemlig den, at Strandingerens Antal saa at sige hele Verden over — og det ikke blot Strandingerens, men Søulykernes i det Hele — stadig voger. Der kan vel være Fluktuationer, f. Ex. som Følge af Stormveir i et enkelt Aar, men tager man en længere Aarrække som et Hele, da vil man af de statistiske Opgivelser se, at der i de sidste 20 til 30 Aar er en jevn Stigning i Strandingerens Antal. Her ere vi nu ved Anholt i de sidste 10 Aar fra et Antal af 35 Strandinger

komme op til et Antal af 55 Strandinger, altsaa en Forøgelse af omtrent 60 pCt., og heri ligger der et meget væsentligt Motiv til at vælge Anholt til Redningsstation. Kaster man dernæst Blikket paa det Antal Strandinger, som foresalde paa den danske Kyst i selve Rattegattet, saa vil man se, at Antallet af Strandinger paa Anholt andrager 11 pCt., medens det berygtede Stagen tager 27 pCt. paa sin Rappe, og her staar altsaa Anholt atter temmelig fremragende i Rækken. Det er heldigt, at der er Midler til at oprette en saadan Station paa Anholt. Naar jeg siger, at der er Midler dertil, mener jeg, at der er de fornødne Kræfter dertil, hoavd der ikke tidligere har været. Kunde der opstaa Tvivl, maatte det være paa Grund af de forholdsvis saa Dødsfald, som have været forbundne med Strandingerne her; men ser man hen til det Princip, hvorefter hele vort Redningsvæsen er udvillet, nemlig det, at Skibene skulle være i Stand til ved egen Hjælp at bjerge deres Besætninger, saa fremgaar det ogsaa af de Meddelelser, som man har, at de fleste Redningsforetagender skyldes ikke Skibenes egen Besætninger, men Folk, navnlig Fiskere, fra Land. Følgelig kommer Anholt sikkert i første Række blandt de Steder, som have Krav paa at komme i Betragtning.

Det danske Redningsvæsen har efterhaanden gjort sig bekendt ogsaa i fremmede Lande. Jeg har set det rosende omtalt i et tydsk Skrift om dette Spørgsmaal, og man skylder Befolkningen, Landet, Skibsfarten, Ulandet og sig selv at arbejde videre i det givne Spor. Jeg synes altsaa, at der er al Anledning til med god Fortrøstning at vente, at dette Forslag vil modtage en velvillig Behandling baade her og i det andet Lhing.

Hermed kunde jeg slutte; men jeg skal tilføje nogle Ord, da der er en Sag, som efter min Opfattelse i det Mindste staar nær i Berøring med Redningsvæsenet, og som jeg tror ved denne Leilighed bør omtales, det er Redningsstatistikken. Naar man ser tilbage paa den Række Aar, hvori der foreligger Beretninger om Redningsvæsenet fra Indenrigsministeriet, maa man indrømme, at der i flere af disse er givet temmelig fylldig Meddelelse om, hvad Redningsvæsenet har foretaget. Man maa endvidere indrømme, at Regjeringen gennem Indberetninger fra Strandfogder til Politimestre og Amtmænd har søgt at skaffe Oplysninger om, hvilke Strandinger der overhoved har fundet Sted; men det Hele er bygget paa en saa ringe Sagkyndighed, paa en saa lidt solid Basis, at det er umuligt gennem Indenrigsministeriets Beretninger trods al den Møie og Omhu, der er anvendt derpaa af de saa Folk, som have dermed at gjøre, at faae et klart Overblik over Strandingerens Natur. I den Retning have vi ikke nødig at opfinde noget Nyt; Preussen har givet et meget smukt